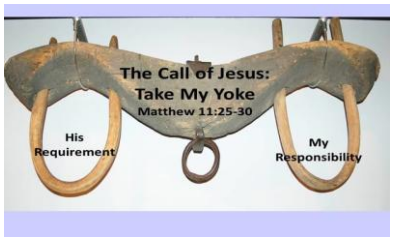

LÁ THƯ MỤC VỤ

Cách đây hai hôm, nói chuyện điện thoại với cô cháu họ bên Mỹ, tình cờ trong cuộc điện đàm, tôi được biết về cuộc đời của bà chị con ông bác ruột tôi, người mà tôi chỉ nghe tên chứ chưa hề biết mặt vì chị sống ở Bà Rịa, còn gia đình tôi di chuyển khắp nơi, cho đến khi định cư tại Cái-Sắn. Riêng tôi, học tại Sài-gòn, rồi nhập tiểu chủng viện Châu Đốc, rồi lên học ở Long Xuyên nên chưa bao giờ gặp được chị và các cháu con của chị.

Bác cả tôi mất sớm, để lại bốn người con, ba gái một trai, nhưng người con trai của bác đã mất từ lúc còn bé. Trong ba chị con của bác, tôi chỉ biết chị thứ hai và thân với gia đình của chị này thôi, tức là gia đình của đứa cháu mà tôi nói chuyện qua điện thoại viễn liên hai bữa trước. Còn chị cả và chị thứ ba tôi chỉ nghe tên mà chưa một lần gặp mặt. Theo lời kể của cháu, thì dì Út này rất đông con, mười một đứa, nên nhà nghèo lắm. Đã vậy, chồng chị là người nghiện rượu mà lại hay ghen bóng ghen gió nữa. Chị vất vả buôn bán nuôi con nhưng nếu vì bất cứ lý do gì mà về nhà trễ là bị anh ấy túm tóc vừa đánh túi bụi vừa mắng: mày đi theo thằng nào mà giờ này mới về đến nhà?

Vì nhà nghèo mà người gia trưởng lại nghiện rượu và hung dữ như vậy nên các cháu từ đứa lớn đến đứa bé không một đứa nào được cắp sách đến trường. Các cháu thường đi mò cua bắt ốc bên sông về để giúp mẹ có cái mà nấu nướng cho cả nhà ăn. Một hôm mấy anh em đang lần mò bên bờ sông thì có chuyến ghe vượt biên đi ngang qua. Vì sợ mấy đứa bé làm lộ chuyện, nên họ mới ghé vớt các cháu lên thuyền cho đi chung chuyến luôn. Nhờ vậy, mà bây giờ mấy cháu này đang định cư tại Pháp. Không biết các cháu có bảo lãnh mẹ sang ở chung không, nhưng hy vọng dù chị còn ở Việt Nam chăng nữa, thì chắc các con của chị cũng giúp đỡ chị phần nào để bớt đi gánh nặng mưu sinh trong lúc tuổi già. Và chồng chị cũng đã qua đời nên chị cũng bớt đi một gánh nặng khác trong lúc về chiều.

Cuộc sống con người, nhất là người Việt Nam, chồng chất những gánh nặng tưởng chừng không thể nào gánh nổi trên đôi vai còm cõi. Chiến tranh, loạn lạc, nghèo đói đeo đẳng từ thế hệ này qua thế hệ khác. Ở Việt nam bây giờ, tuy có một thiểu số những người giàu có nhờ quyền thế hay tham nhũng, còn đại đa số dân chúng vẫn lầm than cơ cực, bữa no bữa đói. Có những ông già 80 tuổi vẫn phải đạp xích lô nuôi vợ bị bệnh. Có những bà cụ gần 90 vẫn ngâm mình trong nước từ sáng đến chiều mò cua bắt ốc để nuôi cháu mồ côi. Còn chúng ta bên này, tuy không đến nỗi quá vất vả mưu sinh như vậy, nhưng cũng vẫn phải thức khuya dậy sớm làm lụng vất vả để ổn định cuộc sống. Đến khi cuộc sống đã tạm ổn thì đến lúc con cái lớn khôn lập gia đình, lại có những lo toan mới như giúp đứa này trông cháu, giúp đứa kia làm ăn… Rồi tuổi già chồng chất bệnh hoạn mỗi ngày uống cả vốc thuốc, nhưng vẫn đau chỗ này, hư chỗ khác. Xem ra, cái nhìn của Phật Giáo thật chí lý: Đời là bể khổ và Tứ diệu đế: sinh, lão, bệnh, tử thật đúng.

Chúa Giêsu khi mang lấy phận người của chúng ta Ngài cũng đã có những gánh nặng của cuộc sống như chúng ta. Ngài đã dùng đôi tay làm lụng vất vả để nuôi sống mình và mẹ già khi cha nuôi qua đời. Chính vì vậy Ngài không bao giờ hứa cho những người theo Ngài một cuộc sống dễ dàng ngồi mát ăn bát vàng hay không có đau khổ và gồng gánh nặng nề. Cái mà Ngài ban tặng chúng ta là lời mời gọi hãy cùng mang gánh nặng cuộc sống với Ngài, chia sẻ ách lo âu của Ngài, dựa vào sức mạnh của Ngài, và đề nghị chúng ta để cho Ngài giúp đỡ trong khi chúng ta cũng giúp Ngài hoàn tất công việc của Ngài. Như thế Chúa Giêsu sẽ không làm thay cho chúng ta, nhưng Ngài cùng làm với chúng ta. Ngài sẽ không vác thay gánh nặng của chúng ta nhưng sẽ vác nó cùng với chúng ta.

Nếu chúng ta mang lấy ách của Chúa Giêsu chúng ta sẽ thấy gánh trên vai nhẹ hơn. Ai trong chúng ta cũng đều mang những gánh nặng trên đôi vai cuộc đời, nhưng gánh nặng nhất có lẽ là những cảm giác không hài lòng về chính mình và những mối tương giao với người khác, đặc biệt với những người gần gũi chúng ta nhất. Đời sống thực ra thật khó khăn vì mối tương giao với nhau luôn thực sự khó khăn. Nhưng Chúa Giêsu ban tặng chúng ta một điều làm cho đời sống trở nên đẹp hơn: *"Tất cả hãy đến với Ta, hỡi những ai khó nhọc và gánh nặng, Ta sẽ nâng đỡ bổ sức cho các ngươi. Hãy mang lấy ách của Ta và hãy học cùng Ta, vì Ta dịu hiền và khiêm nhượng trong lòng, và tâm hồn các ngươi sẽ gặp được bình an. Vì ách của Ta thì êm ái, và gánh của ta thì nhẹ nhàng".*

Đó là một đề nghị tuyệt vời, nhưng mọi cái còn tùy thuộc vào việc chúng ta để cho Chúa Giêsu Kitô đến gần chúng ta bao nhiêu và chính chúng ta đến gần Ngài bao nhiêu thôi.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh